

Sygn. akt III AUa 505/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bogdan Świerk
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga (spr.) SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz
Protokolant: protokolant sądowy J. M.	

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2014 r. w Lublinie

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy J. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 7 kwietnia 2014 r. sygn. akt VIII U 2636/12

oddala apelację.

III AUa 505/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 czerwca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. P. prawa do emerytury, ponieważ do 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach. ZUS nie uznał za pracę w szczególnych warunkach zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Zakładach (...) od 1 marca 1974 r. do 30 kwietnia 1985 r. i od 1 maja 1985 r. do 31 grudnia 1990 r., gdyż w świadectwie pracy charakter pracy w szczególnych warunkach nie jest zgodny z charakterem podanym w rozporządzeniu Rady Ministrów z 1983 r., na które powołuje się pracodawca oraz okresu od 1 stycznia 1991 r. do 31 grudnia 1994 r., gdyż charakter wykonywanej pracy nie jest zgodny z charakterem podanym we wskazanym rozporządzeniu, a ponadto stanowisko operatora pojazdów sprzętu wewnętrznego jest rozbieżne ze stanowiskiem wymienionym w przepisach resortowych, tj. pomocnik maszynisty/operatora.

Wnioskodawca w odwołaniu od decyzji podniósł, że pracował w szczególnych warunkach i nie może ponosić winy z powodu niedokładnego wypisania dokumentów przez zakład pracy, który obecnie nie istnieje.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2014 r oddalił odwołanie na podstawie następujących ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

J. P., urodzony (...), 25 czerwca 2012 r złożył wniosek o emeryturę. Do wniosku dołączył trzy świadectwa pracy w szczególnych warunkach z 23 maja 1995 r. Pierwsze potwierdzające, że od 1 marca 1974 r do 30 kwietnia 1985 r pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych, wymienionym w wykazie A dziale XIV poz. 14 pkt 2 - stanowiącym załącznik do zarządzenia Nr 64 Ministra Komunikacji z 29 czerwca 1983 r (Dz. Urz. MK Nr 10, poz. 77). Drugie świadectwo potwierdzało, że od 1 maja 1985 r do 31 grudnia 1990 r pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku robotnika magazynowego, wymienionym w wykazie A dziale VIII poz. 1 pkt 7 - stanowiącym załącznik do zarządzenia Nr 64 Ministra Komunikacji. Trzecie wskazywało, że od 1 stycznia 1991 r do 31 grudnia 1994 r pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora pojazdów transportu wewnętrznego, wymienionym w wykazie A dziale VIII poz. 1 pkt 6 - stanowiącym załącznik do zarządzenia Nr 64 Ministra Komunikacji. Organ rentowy uznał za udowodniony ogólny staż pracy wnioskodawczy 30 lat 4 miesiące 26 dni. Nie uznał pracy w szczególnych warunkach i wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd ustalił, że wnioskodawca pracował w (...) Zakładach (...) w L. od 6 września 1967 r do 23 maja 1995 r na stanowisku ucznia nauki zawodu, monter samodzielnego, mechanika napraw pojazdów samochodowych, robotnika magazynowego, operatora pojazdów transportu wewnętrznego (świadectwo pracy z 23 maja 1995 r). Początkowo pracował w L., następnie w fili w B.. Pracę rozpoczął 6 września 1967 r w (...) w L., w (...) jako uczeń zawodu, od 1 lipca do 31 grudnia 1970 r odbył staż wstępny i kontynuował zatrudnienie na stanowisku monter samodzielnego (dokumentacja w aktach osobowych). Od 1 marca 1974 r podjął pracę na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych z dotychczasowym wynagrodzeniem w VII grupie szeregowania plus premia (angaż w aktach osobowych). W kolejnych latach kontynuował zatrudnienie na tym stanowisku w dziale rozdzielni, na wydziale B, co potwierdzają liczne angaże i pisma o wysokości wynagrodzenia na tym stanowisku (z dnia 31 października 1974 r, 24 sierpnia 1976 r, 5 września 1977 r, 5 marca 1979 r, 1 września 1979 r, 1 lipca 1980 r, 1 września 1982 r, 6 września 1982 r, 1 października 1982 r, 1 lipca 1983 r, 19 grudnia 1983 r), protokoły egzaminacyjne (...) nr 7 w B. z 5 marca 1979 r i 8 czerwca 1983 r, ze wskazaniem stanowiska wnioskodawcy „mechanik n.p.s”, wnioski w sprawie awansowania z 16 stycznia 1979 r oraz z 8 czerwca 1983 r.

Z dniem 1 maja 1985 r wnioskodawca został przeniesiony na stanowisko robotnika magazynowego w dziale magazynów, a od 1 czerwca 1985 r przedłużono jego pracę w dziale magazynów na czas nieokreślony (angaże w aktach osobowych). W magazynie elementów stalowych było zatrudnionych 8 - 9 robotników, na ich czele stał kierownik zespołu magazynów, praca odbywała się na zmiany. Wnioskodawca wykonywał prace związane z załadunkiem i wyładunkiem samochodów, przewoził ciągnikiem elementy stalowe na halę produkcyjną, transportował elementy produkcyjne na malarnię i z malarni do magazynu. Elementy stalowe podnosił dźwig, ważyły one od 6 do 9 ton, w związku z tym praca była niebezpieczna. Praca odbywała się na dwie zmiany, na każdej było 4 - 5 osób. Robotnicy magazynowi zajmowali się także transportem konstrukcji stalowych na stację kolejową. Od 3 marca 1986 r do 30 czerwca 1986 r wnioskodawca pracował na kontrakcie za granicą na stanowisku ślusarza (umowa z 26 lutego 1986 r, zaświadczenie - opinia w aktach osobowych).

Od 1 stycznia 1990 r wnioskodawcy powierzono obowiązki operatora pojazdów transportu wewnętrznego (angaż), które zajmował do końca zatrudnienia. Od 17 czerwca do 20 czerwca 1985 r odbył kurs operatora wózków akumulatorowych i spalinowych (świadectwo z 28 czerwca 1985 r). Na tym stanowisku do jego obowiązków należało załadunek wózka, przewiezienie elementów stalowych na malarnię, rozładunek i następnie przewiezienie elementów z malarni na magazyn. Ponadto wnioskodawca uczestniczył w załadunku i rozładunku stali na kolei.

W magazynie odbywała się ciężka praca załadunkowa i wyładunkowa, która z uwagi na transportowane elementy stalowe o wadze kilku ton była niebezpieczna.

W(...) w B. w transporcie wewnętrznym na stanowiskach robotników magazynowych pracowali świadkowie C. M. od czerwca 1977 r przez około 8 lat, a następnie po przerwie od około 1990 r do około 1993 r – 1994 r oraz J. R. od listopada 1976 r do kwietnia 1995 r.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zawartej w aktach ZUS, w aktach osobowych wnioskodawcy, częściowo w oparciu o zeznania świadków i wnioskodawcy przesłuchanego w charakterze strony.

W ocenie Sądu zasługują na wiarę zeznania wnioskodawcy i świadków jedynie w części, w jakiej opisali warunki pracy w magazynie, zakres obowiązków pracowników zatrudnionych w transporcie wewnętrznym, charakter tego zatrudnienia. W tej części są one wzajemnie zgodne, spójne i tworzą logiczną całość.

Nie zasługują na wiarę zeznania wnioskodawcy w części, w której twierdził, że od 1974 r pracował w (...) w magazynie przy załadunku ciężkich towarów, od 1974 r do 1994 r miał taki sam charakter zatrudnienia, jak też, że dokumentacja akt osobowych nie jest zgodna z rzeczywistym stanem, a wystawione przez pracodawcę świadectwa pracy są niezgodne z wykonywanymi przez niego pracami i jego stanowiskiem.

Sąd podkreślił, że również nie zasługują na wiarę zeznania świadków w części, w której twierdzili, że w momencie podjęcia przez nich pracy, tj. w latach 1976, 1977 wnioskodawca pracował razem z nimi w magazynie przy pracach załadunkowych i rozładunkowych. Zeznania te dotyczyły okresu odległego, sprzed około 35 lat, w związku z tym również z tego względu świadkowie mogli nie pamiętać od kiedy wnioskodawca pracował w magazynie.

Sąd podniósł, że we wskazanym zakresie zeznania wnioskodawcy i świadków pozostają w sprzeczności z dokumentacją akt osobowych odwołującego. Z licznych dokumentów w nich zawartych, takich jak angaże, zaświadczenia, opinie, wnioski w sprawie awansowania, protokoły egzaminacyjne jednoznacznie wynika, że wnioskodawca od 1 marca 1974 r do 30 kwietnia 1985 r pracował na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych, następnie od 1 maja 1985 r do 31 grudnia 1990 r na stanowisku robotnika magazynowego, a od 1 stycznia 1991 r do 31 grudnia 1994 r na stanowisku operatora pojazdów transportu wewnętrznego.

W świetle powyższego Sąd nie podzielił twierdzenia wnioskodawcy, że akta osobowe dotyczące jego zatrudnienia od 1 marca 1974 r do 30 kwietnia 1985 r, a zatem z okresu ponad 11 lat zawierają dokumentację błędnie wskazującą zajmowane stanowisko pracy i komórkę organizacyjną. Sąd podkreślił, że świadectwa pracy w szczególnych warunkach z 23 maja 1995 r, wystawione przez (...) Zakład Nr (...) w B. wskazują okresy zatrudnienia odwołującego na poszczególnych stanowiskach zgodnie z dokumentacją zawartą w aktach osobowych.

Sąd wskazał, że w myśl art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r Nr 39, poz. 353) w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2013 r (po zmianie wprowadzonej przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Dalej Sąd zacytował art. 32 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej.

Następnie Sąd powołał się na, mający zastosowanie w sprawie, § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), z którego wynika, że pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury jeżeli spełnia łącznie następujące

warunki: osiągnął wiek emerytalny 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1).

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, brak jest podstaw do uznania wnioskodawcy jako pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia okresu od 1 marca 1974 r do 30 kwietnia 1985 r na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych.

W tym zakresie zasadnie, w ocenie Sądu, zakwestionował powyższy okres organ rentowy w zaskarżonej decyzji, albowiem w akcie resortowym w wykazie A dziale XIV poz. 14 pkt 2 załącznika do zarządzenia Nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r (Dz. Urz. MK Nr 10, poz. 77) wskazano stanowisko mechanika napraw pojazdów samochodowych ale dotyczy ono wyłącznie wykonywania prac wymienionych pod pozycją 14, tj. prac przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych. Tymczasem przeprowadzone dowody w postaci zeznań świadków jak też przesłuchania wnioskodawcy oraz analiza dokumentacji zawartej w akt osobowych nie potwierdzają takiego charakteru zatrudnienia wnioskodawcy.

Również w załączniku do rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach w dziale XIV Prace różne, pod pozycją 14 wymienione są prac przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych.

W ocenie Sądu, pozostały okres, dotyczący pracy w transporcie dział VIII poz. 1, obejmujący wykonywanie ciężkich prac załadunkowych i wyładunkowych na takich stanowiskach jak robotnik magazynowy (pkt 7) czy operator maszyn, urządzeń i sprzętu przeładunkowego (pkt 5), wynosi łącznie 9 lat i 8 miesięcy.

Powyższe ustalenia dały Sądowi Okręgowemu podstawę do stwierdzenia, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym co najmniej piętnastoletnim okresem pracy w szczególnych warunkach i dlatego Sąd w oparciu o wymienione przepisy w związku z art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie jako niezasadne.

Apelację od tego wyroku wniósł J. P., zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego uchylenie.

Apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na błędnych ustaleniach dotyczących określenia lat pracy skarżącego w szczególnych warunkach.

Apelujący, wskazując na powyższe, wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazana sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podał, wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2014 r Sąd Okręgowy w Lublinie podtrzymał stanowisko ZUS w przedmiocie odmowy przyznania emerytury z uwagi, iż do 1 stycznia 1999 r nie został udowodniony wymagany piętnastoletni okres pracy w szczególnych warunkach. Wydając wyrok Sąd przyjął za podstawę ustalenia ZUS, który nie uznał okresów pracy: od 1 marca 1974 r do 30 kwietnia 1985 r, od 1 maja 1985 r do 31 grudnia 1990 r i od 1 stycznia 1991 do 31 grudnia 1994 r jako pracy w szczególnych warunkach, uznając charakter wykonywanej pracy jako niezgodny z charakterem podanym w rozporządzeniu Rady Ministrów z 1983 r.

Apelujący podniósł, że pracodawca wydał mu świadectwa pracy za powyższe okresy, w których zaznaczył, że praca apelującego wykonywana była w szczególnych warunkach, co faktycznie miało miejsce. Skarżący potwierdził, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach, dlatego uważa, że wymienione okresy pracy powinny być uznane jako lata pracy w szczególnych warunkach.

Skarżący zaznaczył, że nie miał wpływu na to, w jaki sposób pracodawca wykonał swój obowiązek związany z podaniem w świadectwie pracy nazwy stanowiska pracy ustaloną w odpowiednim wykazie resortowym zgodnie z powołaniem się na odpowiedni dział, pozycję i punkt tego wykazu. Charakter pracy skarżącego odpowiadał pracy w szczególnych

warunkach objętej wykazami stanowisk pracy w szczególnych warunkach rozporządzenia. Dlatego apelujący wniósł jak na wstępie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja Wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem wyrok Sądu pierwszej instancji odpowiada prawu.

Apelujący domagał się emerytury we wcześniejszym wieku emerytalnym, a warunki do jej uzyskania ustanowione zostały w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r, poz. 1440 ze zm.). Jediną sporną przesłanką, której badaniem zajmował się Sąd pierwszej instancji, był okres pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, który to okres, w wymiarze piętnastu lat, winien być udowodniony do 1 stycznia 1999 r.

Art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, w zakresie pracy w szczególnych warunkach, odsyła do przepisów dotychczasowych. Zatem zastosowanie ma rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Stosownie do uregulowań tego rozporządzenia, praca w szczególnych warunkach uprawnia do emerytury, jeżeli jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez co najmniej 15 lat, a rodzaj pracy winien być wymieniony w wykazie załączonym do tego rozporządzenia (§ 2 ust. 1, § 4 ust. 1).

Skarżący chciał udowodnić, że w okresach od 1 marca 1974 r do 30 kwietnia 1985 r, od 1 maja 1985 r do 31 grudnia 1990 r, od 1 stycznia 1991 r do 31 grudnia 1994 r pracował w warunkach szczególnych, na co przedstawił trzy świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, wystawione przez (...) Zakłady (...), wskazujące odpowiednio na pracę wnioskodawcy na stanowiskach mechanika pojazdów samochodowych, robotnika magazynowego i operatora pojazdów transportu wewnętrznego.

Sąd Okręgowy zaliczył wnioskodawcy jako pracę w warunkach szczególnych okres od 1 maja 1985 r do 31 grudnia 1994 r w rozmiarze 9 lat 8 miesięcy, uznając że jest to praca wymieniona w wykazie A dziale VIII W transporcie i łączności, pod poz. 1 - ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe.

Można mieć wątpliwość, czy prace wykonywane w tym okresie są pracami wykonywanymi w warunkach szczególnych, bowiem ustalenia co do tych prac, w ocenie Sądu Apelacyjnego, są ogólnikowe. Jednak nie ma to istotnego znaczenia o tyle, że okres ten jest za krótki do ustalenia prawa do emerytury.

Całkowicie zaś prawidłowe i nieprzekraczające swobodnej oceny dowodów są ustalenia Sądu pierwszej instancji co do okresu zatrudnienia skarżącego od 1 marca 1974 r do 30 kwietnia 1985 r. Praca skarżącego w tym okresie na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych nie była pracą wykonywaną w warunkach szczególnych.

Słusznie ustalił Sąd Okręgowy, że od momentu podjęcia przez skarżącego pracy w (...) Zakładzie nr (...) w B. w 1974 r do 30 kwietnia 1985 r, kiedy powierzono mu obowiązki robotnika magazynowego, skarżący wykonywał pracę na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych, a nie jak twierdzi, robotnika magazynowego. Sąd Okręgowy dokonał trafnej oceny materiału dowodowego, uznając że z dokumentów akt osobowych w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości wynika, że skarżący w tym okresie pracował na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych.

W aktach osobowych, prowadzonych szczegółowo przez cały długi okres zatrudnienia skarżącego w (...), znajdują się dokumenty dotyczące przeszerogowania pracownika, opinie przełożonego o pracowniku i dokumenty dotyczące egzaminów wewnętrznych, wskazujące na skarżącego jako wykonującego pracę mechanika napraw pojazdów samochodowych.

Przy czym pierwszy angaż wskazujący na pracę skarżącego w Zakładzie (...) w B., datowany na 24 sierpnia 1976 r, kierowany do skarżącego jako „mechanika napr. poj. samoch.” stwierdza, że powierza się z dniem 16 sierpnia 1976 r obowiązki mechanika napraw pojazdów samochodowych - B. i przyznaje VIII grupę zaszerogowania. Kolejne

angaże wystawiane przez (...) Zakład Produkcji (...) również kierowane są do skarżącego jako mechanika n.p.s. dział rozdzielnia i pochodzą z dat – 5 września 1977 r, 1 czerwca 1978 r, 5 marca 1979 r, 1 września 1979 r, 1 lipca 1980 r, 1 października 1980 r, 1 października 1982 r, 1 września 1982 r, 6 listopada 1982 r, 1 lipca 1983 r, 19 grudnia 1983 r. Kolejnym angażem z 1 maja 1985 r skarżący został przeniesiony na stanowisko robotnika magazynowego.

Nadto oprócz angażu są inne dokumenty, mianowicie „wnioski w sprawie awansowania” - z 16 stycznia 1979 r i z 8 czerwca 1983 r podpisane przez mistrza, kierownika zakładu i przedstawiciela związków zawodowych, stwierdzające: „proszę o podwyższenie grupy osobistego zaszerogowania J. P. zatrudnianego na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych dział B bp dniówka. W pierwszym wniosku podano, że „z powierzonych mu zadań wywiązuje się zadawalająco”, w drugim wniosku, że „z nałożonych obowiązków wywiązuje się bardzo dobrze”. Po każdym wniosku jest protokół egzaminacyjny. Po pierwszym wniosku w sprawie awansowania znajduje się protokół egzaminacyjny z 5 marca 1979 r, gdzie komisja kwalifikacyjna w pięcioosobowym składzie przeprowadziła egzamin wnioskodawcy. Określono rodzaj wykonywanych prac - mechanik nps. Ocena pozytywna - stanowisko mechanik nps kat. zaszerogowania IX. Po drugim wniosku w sprawie awansowania jest protokół komisji egzaminacyjnej z 8 czerwca 1983 r, gdzie podano, że wnioskodawca zatrudniony na stanowisku mechanik nps dział B. Komisja w sześciuosobowym składzie oceniła egzamin pozytywnie, wnioski - mechanik nps - X grupa.

Po przeniesieniu na stanowisko robotnika magazynowego pisma do skarżącego kierowane były konsekwentnie z podaniem stanowiska „robotnik magazynowy”.

Słusznie zatem Sąd pierwszej instancji oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach osobowych, zawierających liczne, sporządzone na bieżąco, dokumenty dotyczące zatrudniania skarżącego na przestrzeni około dziesięciu lat. Skarżący nie znalazł logicznego wytłumaczenia, dlaczego te dokumenty miałyby być sporządzane niezgodnie z rzeczywistym stanem. Miał też możliwość zwrócenia się do pracodawcy na bieżąco o sprostowanie dokumentów, gdyby uważał, że nie były prowadzone rzetelnie.

Trafnie Sąd Okręgowy stwierdził, że w tym zakresie nie można dać wiary zeznaniom świadków. Od spornego okresu minęło już ponad trzydzieści lat, a pamięć ludzka jest zawodna. Świadek C. M. nie pamiętał dokładnie okresu własnej pracy. Zeznał: „ja tam pracowałem od maja, czy czerwca 1977 r przez 8 lat, nie pamiętam dokładnie do kiedy. Potem miałem przerwę i wróciłem do tego zakładu w latach 90.i pracowałem kilka lat, do 1993 czy 1994 r”. „Swoich dat zatrudnienia nie jestem w stanie podać” (k. 48v akt sprawy). Świadek J. R. zeznał: „ja pracowałem razem z wnioskodawcą w (...) w B.. Ja pracowałem od listopada 1976 r do kwietnia 1995 r. Ja pracowałem na magazynie”. Po okazaniu angażu dotyczących wnioskodawcy świadek zeznał: „pracowałem jeden rok na hali, a potem na magazynie. Mnie się wydaje, że wnioskodawca pracował na magazynie, tak jak ja” (k. 48v – 49).

Niewątpliwie świadkowie widzieli skarżącego przy pracy na stanowisku magazyniera, bowiem taką pracę wykonywali razem z nim przez kilka lat, jednak nie mieli pewności, w jakim to było okresie.

Nie ma wątpliwości, że skarżący pracował (...) w L., a następnie w Zakładzie (...) w B. od 1974 r do 30 kwietnia 1985 r w charakterze mechanika napraw pojazdów samochodowych. Jak podał skarżący, w L. wykonywane były remonty kapitalne, a on pracował przy montażu siedzeń w samochodach (wyjaśnienia k. 12v akt sprawy).

Przedmiot działalności Zakładu (...) w B. rzeczywiście nie polegał na przeprowadzaniu napraw pojazdów, bowiem Zakład ten zajmował się produkcją konstrukcji stalowych. Jednak na wyposażeniu Zakładu był samochód (...)J.oraz drugi samochód z dźwigiem, a także dwa ciągniki, wykorzystywane do przewozu złomu z wagonów, konstrukcji w trakcie produkcji między wydziałami i gotowych konstrukcji do wagonów. Istniała w tej sytuacji potrzeba konserwacji i naprawy tych pojazdów.

Rzeczywiście pracodawca wystawił świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, na które skarżący powołuje się w apelacji.

W świadectwach tych wymienione zostały takie same stanowiska, jakie podane zostały w dokumentach akt osobowych skarżącego. Nie oznacza to jednak, że są to stanowiska pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Bo nie jest takim stanowiskiem każda praca mechanika napraw pojazdów samochodowych, nie jest też taką pracą każda praca robotnika magazynowego czy operatora pojazdów transportu wewnętrznego.

Odnosząc się natomiast do charakteru świadectwa pracy stwierdzić należy, że świadectwo pracy, czy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 kpc, gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest ani organem państwowym, ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Dlatego też w ramach postępowania sąd ocenia zarówno zasadność odmowy wydania przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, jak i zasadność umieszczenia w świadectwie pracy wzmianki, że pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 r, II UKN 619/98, OSNP 2000/11/439). W razie zakwestionowania przez jedną ze stron świadectwa pracy przeprowadza się dowody na okoliczności wskazane w tym świadectwie. Takie dowody, z zeznań świadków, wnioskodawcy i dokumentów znajdujących się w aktach osobowych, przeprowadzone zostały w postępowaniu przed Sądem Okręgowymi, i ustalone zostało, że nie wszystkie prace wymienione przez pracodawcę skarżącego w świadectwie pracy stanowiły pracę wykonywaną w warunkach szczególnych. Nie jest taką pracą praca określona jako praca mechanika naprawy pojazdów samochodowych.

Z powyższych względów apelacja J. P. została oddalona na podstawie art. 385 kpc jako bezzasadna.